

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 11ης Δεκεμβρίου 2017*

«Τελωνειακή ένωση – Εισαγωγές μπανάνας προελεύσεως Ισημερινού – Εκ των υστέρων είσπραξη εισαγωγικών δασμών – Αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών – Απόφαση εκδοθείσα μετά την ακύρωση προηγούμενης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο – Εύλογη προθεσμία»

Στην υπόθεση T-125/16,

Firma Léon Van Parys NV, με έδρα την Αμβέρσα (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τους P. Vlaeminck, B. Van Vooren, R. Verbeke και J. Auwerx, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους A. Caeiros, B.-R. Killmann και E. Manhaeve,

καθής,

με αντικείμενο, αφενός, προσφυγή βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως C(2016) 95 τελικό της Επιτροπής, της 20ής Ιανουαρίου 2016, με την οποία διαπιστώνεται ότι η εκ των υστέρων βεβαίωση εισαγωγικών δασμών είναι δικαιολογημένη και ότι η διαγραφή των δασμών αυτών είναι δικαιολογημένη όσον αφορά έναν οφειλέτη και εν μέρει δικαιολογημένη όσον αφορά έναν άλλο οφειλέτη, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά κατά το άλλο μέρος μη δικαιολογημένη όσον αφορά αυτόν τον συγκεκριμένο οφειλέτη, και με την οποία τροποποιείται η απόφαση C(2010) 2858 τελικό της Επιτροπής, της 6ης Μαΐου 2010, και, αφετέρου, αίτημα να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο ότι το άρθρο 909 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1), παράγαγε τα αποτελέσματά του έναντι της προσφεύγουσας κατόπιν της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, J. Schwarcz (εισηγητή) και Κ. Ηλιόπουλο, δικαστές,

γραμματέας: G. Predonzani, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 4ης Ιουλίου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Κατά το διάστημα μεταξύ 22 Ιουνίου 1998 και 8 Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα εταιρία, Firma Léon Van Parys NV, κατέθεσε, μέσω του εκτελωνιστή της, 116 διασαφήσεις εισαγωγής μπανάνας προελεύσεως Ισημερινού στην τελωνειακή υπηρεσία της Αμβέρσας (Βέλγιο).
- 2 Οι διασαφήσεις εισαγωγής στηρίζονταν σε 221 πιστοποιητικά εισαγωγής, φερόμενα ως εκδοθέντα από το Βασίλειο της Ισπανίας, που παρείχαν τη δυνατότητα εισαγωγής μπανάνας στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα, στο πλαίσιο δασμολογικής ποσοστώσεως με καταβολή μειωμένου δασμού 75 ευρώ ανά τόνο, δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 του Συμβουλίου, της 13ης Φεβρουαρίου 1993, για την κοινή οργάνωση της αγοράς στον τομέα της μπανάνας (ΕΕ 1993, L 47, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 3290/94 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1994, σχετικά με τις προσαρμογές και τα μεταβατικά μέτρα στον τομέα της γεωργίας που είναι αναγκαία για την εφαρμογή των συμφωνιών οι οποίες έχουν συναφθεί στο πλαίσιο των πολυμερών εμπορικών διαπραγματεύσεων του Γύρου της Ουρουγουάης (ΕΕ 1994, L 349, σ. 105), μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 1998, και δυνάμει του κανονισμού 404/93 και του κανονισμού (ΕΚ) 2362/98 της Επιτροπής, της 28ης Οκτωβρίου 1998, για τις λεπτομέρειες εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/93 σχετικά με το καθεστώς εισαγωγής μπανανών στην Κοινότητα (ΕΕ 1998, L 293, σ. 32), για το από 1ης Ιανουαρίου 1999 και μετέπειτα χρονικό διάστημα.
- 3 Με έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 2000, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολεμήσεως της Απάτης (OLAF) πληροφόρησε τις βελγικές τελωνειακές αρχές ότι είχαν χρησιμοποιηθεί για την εισαγωγή μπανάνας εντός της Κοινότητας πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά εισαγωγής, με πλαστές σφραγίδες της αρμόδιας για την έκδοση των εγγράφων αυτών ισπανικής αρχής. Μετά από σχετική έρευνα, οι τελωνειακές αρχές ανακάλυψαν ότι τα 221 πιστοποιητικά εισαγωγής που είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα στην τελωνειακή αρχή της Αμβέρσας, την περίοδο από 22 Ιουνίου 1998 μέχρι 8 Νοεμβρίου 1999, αντιστοιχούσαν σε πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά.
- 4 Στις 5 Ιουλίου 2002, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως συνέταξε πρακτικό που περιλάμβανε τις σχετικές διαπιστώσεις, το οποίο απέστειλε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα και στον εκτελωνιστή. Από το πρακτικό αυτό προκύπτει ότι 233 πιστοποιητικά εισαγωγής που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα αντιστοιχούν σε πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά, 221 από τα οποία προσκομίστηκαν στην Αμβέρσα και 12 στο Αμβούργο (Γερμανία). Όσον αφορά την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 8 Νοεμβρίου 1999, χρησιμοποιήθηκαν 107 πιστοποιητικά, το σύνολο των οποίων είχε προσκομίσει η προσφεύγουσα στην τελωνειακή υπηρεσία της Αμβέρσας.
- 5 Με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 2002, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως επέβαλε στην προσφεύγουσα και στον εκτελωνιστή την υποχρέωση καταβολής ποσού 7 084 967,71 ευρώ για τις εισαγωγές μπανάνας το διάστημα από 1ης Ιανουαρίου 1998 έως 8 Νοεμβρίου 1999, που αντιστοιχούν σε δασμό 850 ευρώ ανά εισαγόμενο τόνο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 18, παράγραφος 2, του κανονισμού 404/93.
- 6 Στις 28 Νοεμβρίου 2003 η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως συνέταξε συμπληρωματικό πρακτικό, όπου γινόταν λόγος, μεταξύ άλλων, περί των αποτελεσμάτων της ζητηθείσας δικαστικής συνδρομής στην Ισπανία, στην Ιταλία και στην Πορτογαλία, στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με τα πλαστά ισπανικά πιστοποιητικά εισαγωγής.
- 7 Μετά την εκ μέρους της προσφεύγουσας και του εκτελωνιστή αμφισβήτηση της a posteriori υποχρέωσης καταβολής των δασμών, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως έκρινε ότι έπρεπε να δεχθεί το αίτημα των ενδιαφερομένων περί απαλλαγής τους από την a posteriori υποχρέωση καταβολής των δασμών και περί διαγραφής τους και διαβίβαση, με έγγραφο της

- 14ης Δεκεμβρίου 2007, τον φάκελο στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για να λάβει απόφαση, σύμφωνα με τα άρθρα 871 και 905 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου περί θεσπίσεως του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1993, L 253, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε.
- 8 Με το από 14 Δεκεμβρίου 2007 έγγραφό της η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως διατύπωσε την άποψη ότι δεν μπορούσαν να εφαρμοστούν εν προκειμένω οι διατάξεις του άρθρου 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2913/92 του Συμβουλίου, της 12ης Οκτωβρίου 1992, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ 1992, L 302, σ. 1, στο εξής: ΚΤΚ), καθόσον δεν υφίσταντο αρκετά αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με κάποιο σφάλμα των αρχών των κρατών μελών ή της Επιτροπής. Έκρινε όμως ότι έπρεπε να διαγραφούν οι σχετικοί δασμοί, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 239 του ΚΤΚ, διότι υφίστατο ειδική κατάσταση υπό την έννοια των διατάξεων του άρθρου αυτού, η δε προσφεύγουσα καθώς και ο εκτελωνιστής δεν είχαν επιδείξει πρόδηλη αμέλεια.
- 9 Στις 5 Μαΐου 2008, στις 18 και στις 26 Νοεμβρίου 2008, στις 15 Ιανουαρίου 2009 και στις 4 Μαρτίου 2010 η Επιτροπή απηύθυνε αιτήσεις παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών στη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως, η οποία απάντησε σε καθεμία από αυτές.
- 10 Με έγγραφο της 8ης Ιανουαρίου 2010 η Επιτροπή ενημέρωσε τη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως και την προσφεύγουσα, βάσει του άρθρου 906α του κανονισμού 2454/93, ότι είχε την πρόθεση να λάβει αρνητική απόφαση ως προς την αίτηση διαγραφής και επιστροφής δασμών. Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της με έγγραφο της 8ης Φεβρουαρίου 2010.
- 11 Η περίπτωση της προσφεύγουσας εξετάστηκε, σύμφωνα με τα άρθρα 873 και 907 του κανονισμού 2454/93, από ομάδα εμπειρογνομόνων αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, σε σύσκεψη της 12ης Απριλίου 2010.
- 12 Με την απόφαση C(2010) 2858 τελικό, της 6ης Μαΐου 2010, η Επιτροπή δέχθηκε να ληφθούν υπόψη *a posteriori* εισαγωγικοί δασμοί (άρθρο 1, παράγραφος 1) και να διαγραφούν οι δασμοί έναντι ενός οφειλέτη, ήτοι του εκτελωνιστή (άρθρο 1, παράγραφος 2), όχι όμως έναντι ενός άλλου οφειλέτη, της προσφεύγουσας, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (άρθρο 1, παράγραφος 3) (στο εξής: πρώτη απόφαση).
- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της πρώτης αποφάσεως.
- 14 Με απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, *Firma Van Parys κατά Επιτροπής* (T-324/10, EU:T:2013:136), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφος 3, της πρώτης αποφάσεως, με το οποίο η Επιτροπή είχε κρίνει ότι η διαγραφή των δασμών, δυνάμει του άρθρου 239 του ΚΤΚ, δεν ήταν δικαιολογημένη έναντι της προσφεύγουσας.
- 15 Με ένα πρώτο έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, η Επιτροπή ενημέρωσε τη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως ότι, κατόπιν της μερικής ακυρώσεως της πρώτης αποφάσεως, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, για να εκδώσει νέα απόφαση, έπρεπε να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες και ζήτησε από αυτήν ορισμένες πληροφορίες όσον αφορά τις εισαγωγές της προσφεύγουσας για τις οποίες ζητήθηκε η διαγραφή των δασμών. Η Επιτροπή ζήτησε επίσης από τη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως να κοινοποιήσει στην προσφεύγουσα την απάντησή της στην αίτηση παροχής πληροφοριών και να της ζητήσει γραπτή δήλωση από την οποία να προκύπτει ότι έλαβε γνώση της εν λόγω απαντήσεως, ότι έδωσε τη συγκατάθεσή της και ότι δεν είχε κάτι άλλο να προσθέσει ή ότι επρόκειτο να διατυπώσει παρατηρήσεις, καθώς και να προσκομίσει συμπληρωματικές πληροφορίες. Τέλος, η Επιτροπή

γνωστοποίησε ότι η προθεσμία των εννέα μηνών για την εξέταση της αιτήσεως διαγραφής των δασμών, δυνάμει του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93, παρατείνεται για το χρονικό διάστημα από τις 22 Αυγούστου 2013 μέχρι την ημερομηνία παραλαβής των συμπληρωματικών πληροφοριών.

- 16 Με δεύτερο έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 2013, η Επιτροπή ενημέρωσε την προσφεύγουσα ότι, κατόπιν της μερικής ακυρώσεως της πρώτης απόφασης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, για να εκδώσει νέα απόφαση, έπρεπε να λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες και ότι η προθεσμία των εννέα μηνών για την εξέταση της αιτήσεως διαγραφής των δασμών παρατεινόταν για το χρονικό διάστημα από τις 22 Αυγούστου 2013 μέχρι την ημερομηνία παραλαβής των συμπληρωματικών πληροφοριών.
- 17 Η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η προσφεύγουσα κατά των δύο εγγράφων της 16ης Σεπτεμβρίου 2013 απορρίφθηκε ως προδήλως απαράδεκτη με διάταξη της 24ης Ιουνίου 2014, Léon Van Parys κατά Επιτροπής (T-603/13, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:610).
- 18 Με έγγραφο της 14ης Ιανουαρίου 2014, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι θεώρησε την αίτησή της περί παροχής πληροφοριών παράδοξη, δεδομένου ότι είχε αποδειχθεί ότι όλα τα επίμαχα πιστοποιητικά εισαγωγής ήταν πλαστά, και ότι, επομένως, ήταν αδύνατο να συνεχίσει την εξέταση της αιτήσεως αυτής.
- 19 Με έγγραφο της 24ης Ιανουαρίου 2014, η Επιτροπή επιβεβαίωσε στην προσφεύγουσα την παραλαβή του εγγράφου της βελγικής υπηρεσίας δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως, της 14ης Ιανουαρίου 2014, και την ενημέρωσε ότι, λόγω της μη απαντήσεως εκ μέρους της υπηρεσίας αυτής στην αίτησή της περί παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών, η προθεσμία εξετάσεως συνέχιζε να αναστέλλεται, σύμφωνα με το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93.
- 20 Η προσφυγή ακυρώσεως που άσκησε η προσφεύγουσα κατά του εγγράφου της 24ης Ιανουαρίου 2014 απορρίφθηκε με διάταξη της 26ης Νοεμβρίου 2014, Léon Van Parys κατά Επιτροπής (T-171/14, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2014:1025).
- 21 Με έγγραφο της 17ης Ιουνίου 2014, η Επιτροπή ζήτησε εκ νέου από τη βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως να της παράσχει τις πληροφορίες που της είχε ζητήσει με το έγγραφο της 16ης Σεπτεμβρίου 2013. Η Επιτροπή επισύναψε, στο από 17 Ιουνίου 2014 έγγραφό της, τους δικούς της υπολογισμούς υπό τη μορφή πίνακα.
- 22 Στις 10 Δεκεμβρίου 2014, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως συνέταξε σχέδιο απαντήσεως στο από 16 Σεπτεμβρίου 2013 έγγραφο της Επιτροπής, στο οποίο περιλαμβάνονταν υπολογισμός τον οποίο η εν λόγω υπηρεσία επρόκειτο να διαβιβάσει στην Επιτροπή, και με το οποίο καλούσε την προσφεύγουσα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.
- 23 Με έγγραφο της 16ης Φεβρουαρίου 2015, απευθυνόμενο προς την Επιτροπή, η βελγική υπηρεσία δασμών και ειδικών φόρων καταναλώσεως διατύπωσε τις παρατηρήσεις της επί του πίνακα που της είχε διαβιβάσει η Επιτροπή και διόρθωσε, μεταξύ άλλων, τα ποσά που περιλαμβάνονταν στις σειρές 18, 60, 67 και 99 του εν λόγω πίνακα.
- 24 Με έγγραφο της 16ης Ιουλίου 2015, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι επρόκειτο να εκδώσει απορριπτική απόφαση όσον αφορά την αίτησή της περί διαγραφής των δασμών.
- 25 Στις 10 Αυγούστου 2015, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί του από 16 Ιουλίου 2015 εγγράφου της Επιτροπής.
- 26 Με την απόφαση C(2016) 95 τελικό, της 20ής Ιανουαρίου 2016, η Επιτροπή δέχθηκε να ληφθούν υπόψη *a posteriori* εισαγωγικοί δασμοί (άρθρο 1, παράγραφος 1), να διαγραφούν οι δασμοί έναντι του εκτελωνιστή (άρθρο 1, παράγραφος 2), να διαγραφούν οι δασμοί έναντι της προσφεύγουσας για

το ποσό των 632 241,28 ευρώ που αντιστοιχούν στα πιστοποιητικά από παραδοσιακούς εισαγωγείς (άρθρο 1, παράγραφος 3), αλλά απέρριψε τη διαγραφή των δασμών έναντι της προσφεύγουσας για το ποσό των 2 996 007,20 ευρώ, που αντιστοιχεί στα πιστοποιητικά από νεοεμφανιζόμενους εισαγωγείς (άρθρο 1, παράγραφος 4) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

- 27 Στις αιτιολογικές σκέψεις 18 έως 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή υπενθύμισε μεταξύ άλλων ότι, με την πρώτη απόφαση, είχε δεχθεί να ληφθούν υπόψη *a posteriori* εισαγωγικοί δασμοί (άρθρο 1, παράγραφος 1, της πρώτης αποφάσεως) και να διαγραφούν οι δασμοί έναντι ενός οφειλέτη, του εκτελωνιστή (άρθρο 1, παράγραφος 2, της πρώτης αποφάσεως), όχι όμως έναντι του άλλου οφειλέτη, της προσφεύγουσας, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση (άρθρο 1, παράγραφος 3, της πρώτης αποφάσεως).
- 28 Η Επιτροπή διευκρίνισε, στην αιτιολογική σκέψη 20 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εκτίμησή της στην πρώτη απόφαση στηρίχθηκε στο άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του ΚΤΚ και ότι κατέληξε ότι δεν ετίθετο ζήτημα σφάλματος των ισπανικών αρχών, στον βαθμό που δεν μετέσχον στη σύνταξη των επίμαχων πιστοποιητικών. Εξάλλου, στην αιτιολογική σκέψη 23 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή επισήμανε ότι, με την πρώτη απόφαση, είχε εξετάσει αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις του άρθρου 239 του ΚΤΚ και είχε καταλήξει ότι ο εκτελωνιστής δεν βαρυνόταν με δόλο ή αμέλεια και μπορούσε επομένως να γίνει δεκτή υπέρ αυτού η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών. Με την πρώτη απόφαση, η Επιτροπή είχε επίσης κρίνει ότι η προσφεύγουσα δεν επέδειξε επιμέλεια και κατέληξε, ως εκ τούτου, ότι δεν μπορούσε να γίνει δεκτή ούτε η απαλλαγή της από τους εισαγωγικούς δασμούς ούτε η διαγραφή των δασμών αυτών.
- 29 Στις αιτιολογικές σκέψεις 25 έως 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή υπενθύμισε ότι, δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε το άρθρο 1, παράγραφος 3, της πρώτης αποφάσεως, έπρεπε, κατά το άρθρο 266 ΣΛΕΕ, να εκδώσει νέα απόφαση εντός εύλογης προθεσμίας, η οποία είναι η μόνη προθεσμία που έχει εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση.
- 30 Όσον αφορά τη νέα αυτή απόφαση, η Επιτροπή επισήμανε, αφενός, στην αιτιολογική σκέψη 33 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ομάδα εμπειρογνομόνων, αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, συνήλθε στις 21 Σεπτεμβρίου 2015, στο πλαίσιο της επιτροπής του ΚΤΚ, για να εξετάσει τον φάκελο. Η Επιτροπή επισήμανε, αφετέρου, στην αιτιολογική σκέψη 37 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι θα εξέταζε μόνον το εάν συνέτρεχε η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 239 του ΚΤΚ, σχετικά με την έλλειψη δόλου ή αμέλειας.
- 31 Στην αιτιολογική σκέψη 39 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή υπενθύμισε εξάλλου ότι, με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, *Firma Van Parys κατά Επιτροπής* (T-324/10, EU:T:2013:136), το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι έπρεπε να επισημανθεί ότι, στο υπόμνημα αντικρούσεως της, η Επιτροπή εκτιμούσε ότι ο μηχανισμός που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα για να αποκτήσει τη χρήση των πιστοποιητικών εισαγωγής ήταν «αθέμιτος», ως αντίθετος προς το άρθρο 21, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2362/98, το οποίο απαγόρευε κάθε μεταβίβαση από νεοεμφανιζόμενο επιχειρηματία προς παραδοσιακό επιχειρηματία δικαιωμάτων που απορρέουν από πιστοποιητικό εισαγωγής. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι, επ' αυτού, επιβαλλόταν η διαπίστωση ότι η πρώτη απόφαση, κατά το μέρος της που απέρριπτε το αίτημα διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, δεν στηριζόταν στον παράνομο χαρακτήρα του μηχανισμού αγοράς της χρήσεως των πιστοποιητικών εισαγωγής, αλλά στην πρόδηλη αμέλεια της προσφεύγουσας. Το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε ότι, ως εκ τούτου, το επιχείρημα της Επιτροπής δεν μπορούσε, εν προκειμένω, να ασκήσει επιρροή επί του βασίμου της απορρίψεως του αιτήματος διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Η Επιτροπή συμπέρανε από αυτό, στην ίδια αιτιολογική σκέψη της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι στο πλαίσιο της νέας αποφάσεως έπρεπε να εξετάσει εάν ο μηχανισμός που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα για να κάνει χρήση των πιστοποιητικών εισαγωγής ήταν θεμιτός, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το άρθρο 21, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2362/98 απαγορεύει κάθε μεταβίβαση, από νεοεμφανιζόμενο επιχειρηματία προς παραδοσιακό επιχειρηματία,

δικαιωμάτων που απορρέουν από πιστοποιητικό εισαγωγής. Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι έπρεπε επίσης να επανεξετάσει τους λόγους βάσει των οποίων ήταν δυνατό να προσδιοριστεί αν υπήρξε έλλειψη δόλου ή αμελείας.

- 32 Η Επιτροπή έκρινε, στις αιτιολογικές σκέψεις 49 και 50 της προσβαλλομένης απόφασης, ότι, μολονότι από κανένα στοιχείο του φακέλου δεν μπορούσε να αποδειχθεί επαρκώς έλλειψη επιμέλειας όσον αφορά τα πιστοποιητικά των παραδοσιακών επιχειρηματιών που απέκτησε η προσφεύγουσα, ωστόσο, όσον αφορά τα πιστοποιητικά των νεοεμφανιζόμενων επιχειρηματιών, από την εξέτασή τους και μόνο μπορούσε να συμπεράνει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να κάνει χρήση των δικαιωμάτων που απέρρεαν από τα πιστοποιητικά αυτά, δεδομένου ότι η εν λόγω χρήση ήταν αντίθετη προς το άρθρο 21, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2362/98.
- 33 Ως εκ τούτου, στην αιτιολογική σκέψη 60 της προσβαλλομένης απόφασης, η Επιτροπή αποφάσισε, αφενός, ότι η προσφεύγουσα, η οποία είναι παραδοσιακός επιχειρηματίας, χρησιμοποίησε τα δικαιώματα των νεοεμφανιζόμενων επιχειρηματιών κατά παράβαση της απαγορεύσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2362/98 και, αφετέρου, ότι, βάσει του άρθρου 239 του ΚΤΚ, δεν δικαιολογούνταν με κανέναν τρόπο η διαγραφή των δασμών ύψους 2 996 007,20 ευρώ σχετικά με τα πιστοποιητικά των νεοεμφανιζόμενων επιχειρηματιών που χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα για την περίοδο από 1ης Ιανουαρίου μέχρι 8 Νοεμβρίου 1999.
- 34 Τέλος, στην αιτιολογική σκέψη 62 της προσβαλλομένης απόφασης, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της πρώτης απόφασης έπρεπε να παραμείνει ως είχε, δεδομένου ότι δεν προσβλήθηκε ούτε ακυρώθηκε με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 35 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 23 Μαρτίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.
- 36 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να κρίνει ότι το άρθρο 909 του κανονισμού 2454/93 παρήγαγε πλήρως τα αποτελέσματά του έναντι αυτής κατόπιν της εκδόσεως της απόφασης της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), οπότε δικαιούται να τύχει πλήρους διαγραφής της τελωνειακής οφειλής, καθώς και όλων των άμεσα ή έμμεσα συνδεόμενων με αυτήν τόκων ή εξόδων·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 37 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

- 38 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως. Με τον πρώτο και τον δεύτερο λόγο προβάλλεται παράβαση των άρθρων 907 και 909 του κανονισμού 2454/93, καθώς και του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της

Ευρωπαϊκής Ένωσης. Με τον τρίτο λόγο προβάλλεται, επικουρικά, παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως. Με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται, επικουρικότερα, κατάχρηση εξουσίας και με τον πέμπτο λόγο προβάλλονται, ακόμη επικουρικότερα, εσφαλμένη ερμηνεία του ρυθμιστικού πλαισίου για την οργάνωση της αγοράς μπανανών και παραβίαση της αρχής της ισότητας.

Επί του παραδεκτού

Επί του πρώτου αιτήματος, με το οποίο ζητείται η ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως

- 39 Η Επιτροπή, χωρίς να προβάλει ένσταση απαραδέκτου, υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον όσον αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατ' αυτήν, αφενός, η προσφυγή είναι απαράδεκτη όσον αφορά το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της προσβαλλομένης αποφάσεως, δεδομένου ότι οι δύο αυτές διατάξεις απλώς επιβεβαιώνουν το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της πρώτης αποφάσεως. Συναφώς, η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι δύο αυτές διατάξεις είναι πανομοιότυπες, δεν περιέχουν νέα στοιχεία και ότι πριν από τις διατάξεις αυτές δεν πραγματοποιήθηκε νέα εξέταση της καταστάσεως της προσφεύγουσας. Αφετέρου, τονίζει ότι δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως τροποποίησε το άρθρο 1, παράγραφος 3, της πρώτης αποφάσεως υπέρ της προσφεύγουσας, η διάταξη αυτή δεν είναι βλαπτική γι' αυτήν και δεν υπόκειται σε προσφυγή.
- 40 Η προσφεύγουσα αντιτείνει ότι η προσφυγή ορθώς στρέφεται κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό της, καθόσον η απόφαση αυτή είναι παράνομη για τον λόγο ότι εκδόθηκε βάσει του συνδυασμού των διατάξεων των άρθρων 907 και 909 του κανονισμού 2454/93 και η προθεσμία εκδόσεως τέτοιων αποφάσεων είχε ήδη εκπνεύσει κατά τη στιγμή της εκδόσεώς της.
- 41 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι το πρόσωπο αυτό δικαιολογεί έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον οι πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική του κατάσταση. Για να προσδιοριστεί αν μια πράξη ή μια απόφαση παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξεταστεί η ουσία της (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 22ας Μαρτίου 2000, Coca-Cola κατά Επιτροπής, T-125/97 και T-127/97, EU:T:2000:84, σκέψη 77 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 42 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει με ποιον τρόπο τροποποιεί δυσμενώς την κατάστασή της το άρθρο 1, παράγραφοι 1 έως 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Οι παράγραφοι 1 και 2, οι οποίες επαναλαμβάνουν, όσον αφορά τους επίμαχους δασμούς, το διατακτικό του άρθρου 1, παράγραφοι 1 και 2, της πρώτης αποφάσεως, χωρίς να γίνεται συναφώς νέα ανάλυση, δεν τροποποιούν την προηγούμενη κατάστασή της και η παράγραφος 3 τροποποιεί ευνοϊκώς της κατάστασή της, καθόσον δέχεται τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών ύψους 632 241,28 ευρώ, η οποία αντιστοιχεί στα πιστοποιητικά από τους παραδοσιακούς επιχειρηματίες. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει τις διατάξεις αυτές, οπότε η προσφυγή κατά το μέρος που βάλλει κατά των διατάξεων αυτών είναι απαράδεκτη.
- 43 Αντιθέτως, είναι παραδεκτή η προσφυγή κατά το μέρος που βάλλει κατά του άρθρου 1, παράγραφος 4, της προσβαλλομένης αποφάσεως, με το οποίο απορρίπτεται η διαγραφή των δασμών έναντι της προσφεύγουσας κατόπιν νέας εξετάσεως και τροποποιείται, ως εκ τούτου, δυσμενώς η κατάστασή της.

Επί του δευτέρου αιτήματος, με το οποίο ζητείται από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ότι το άρθρο 909 του κανονισμού 2454/93 παρήγαγε πλήρως τα αποτελέσματά του έναντι της προσφεύγουσας, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136)

- 44 Διαπιστώνεται ότι στο δικαιοδοτικό σύστημα της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν υφίσταται μέσο παροχής ενδίκου προστασίας που να παρέχει στον δικαστή τη δυνατότητα να αποφαινεται επί γενικού ζητήματος ή επί ζητήματος αρχής (απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 2005, Infront WM κατά Επιτροπής, T-33/01, EU:T:2005:461, σκέψη 171· διατάξεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Cofra κατά Επιτροπής, T-477/07, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2008:307, σκέψη 21, και της 24ης Μαΐου 2011, Nuova Agricast κατά Επιτροπής, T-373/08, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2011:237, σκέψη 46).
- 45 Επομένως, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας

- 46 Πρέπει να επισημανθεί ότι η προσφεύγουσα, με την επιχειρηματολογία που προβάλλει προς στήριξη των πρώτων τεσσάρων λόγων της προσφυγής της, αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, τον τρόπο με τον οποίο η Επιτροπή εκτέλεσε την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136). Κατ' αυτήν, πρώτον, δεν ήταν αναγκαία καμία νέα απόφαση. Δεύτερον, ακόμη και αν υποθεθεί ότι μπορούσε να εκδοθεί μια τέτοια απόφαση, θεωρεί ότι αυτό έπρεπε να γίνει εντός προθεσμίας που δεν έπρεπε να υπερβαίνει την αρχική εννεάμηνη αποκλειστική προθεσμία του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93. Τρίτον, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ακόμη και αν υποθεθεί ότι η Επιτροπή διέθετε εύλογη προθεσμία για να εκτελέσει την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), η προθεσμία αυτή δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να υπερβεί μια νέα εννεάμηνη αποκλειστική προθεσμία του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93. Τέλος, τέταρτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η μερική ακύρωση της πρώτης αποφάσεως δεν παρείχε στην Επιτροπή νέα και πλήρη αρμοδιότητα λήψεως αποφάσεων προκειμένου να διεξαγάγει νέα έρευνα και να εκδώσει νέα απόφαση, στηριζόμενη μάλιστα σε λόγους που είχαν ήδη εξεταστεί από το Γενικό Δικαστήριο.
- 47 Η Επιτροπή αμφισβητεί το βάσιμο των πρώτων τεσσάρων λόγων της προσφυγής.
- 48 Κατά πάγια νομολογία, προκειμένου να συμμορφωθεί με την ακυρωτική απόφαση και να την εκτελέσει πλήρως, το οικείο θεσμικό όργανο υποχρεούται να συμμορφωθεί όχι μόνο με το διατακτικό της αποφάσεως, αλλά και με το σκεπτικό που οδήγησε στο διατακτικό αυτό και το οποίο αποτελεί το αναγκαίο του στήριγμα, υπό την έννοια ότι είναι απαραίτητο για να προσδιοριστεί η ακριβής έννοια των κριθέντων με το διατακτικό. Συγκεκριμένα, με το σκεπτικό αυτό, αφενός, εντοπίζεται η ακριβής διάταξη που θεωρείται παράνομη και, αφετέρου, σ' αυτό εμφανίζονται οι ακριβείς λόγοι της παρανομίας που διαπιστώνεται με το διατακτικό και τους οποίους πρέπει να λάβει υπόψη το οικείο κοινοτικό όργανο κατά την αντικατάσταση της ακυρωθείσας πράξεως (αποφάσεις της 26ης Απριλίου 1988, Αστερίς κ.λπ. κατά Επιτροπής, 97/86, 99/86, 193/86 και 215/86, EU:C:1988:199, σκέψη 27, και της 6ης Μαρτίου 2003, Interporc κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψη 29).
- 49 Ωστόσο, το άρθρο 266 ΣΛΕΕ δεσμεύει το θεσμικό όργανο που εξέδωσε την ακυρωθείσα πράξη μόνο στο μέτρο που είναι αναγκαίο για να διασφαλιστεί η εκτέλεση της ακυρωτικής αποφάσεως. Υπό την έννοια αυτή, η εν λόγω διάταξη επιβάλλει στο οικείο όργανο την υποχρέωση να μεριμνήσει ώστε η πράξη που θα αντικαταστήσει την ακυρωθείσα να μην εμφανίζει τις ίδιες παρατυπίες με εκείνες που προσδιορίστηκαν στην εν λόγω ακυρωτική απόφαση (απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, Interporc κατά Επιτροπής, C-41/00 P, EU:C:2003:125, σκέψη 30). Εντούτοις, τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να αποφασίσουν ποια μέσα πρέπει να χρησιμοποιήσουν προκειμένου να αντλήσουν τις συνέπειες μιας ακυρωτικής αποφάσεως ή μιας αποφάσεως περί διαπιστώσεως του

ανισχύρου, υπό τον όρο ότι τα μέσα αυτά πρέπει να συμβιβάζονται με το διατακτικό της εν λόγω αποφάσεως και με το σκεπτικό που αποτελεί το αναγκαίο στήριγμά του (απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2016, CM Eurologistik και GLS, C-283/14 και C-284/14, EU:C:2016:57, σκέψη 76).

- 50 Εξάλλου, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ακύρωση πράξεως της Ένωσης δεν θίγει κατ' ανάγκην τις προπαρασκευαστικές της πράξεις (απόφαση της 15 Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, EU:C:2002:582, σκέψη 73).
- 51 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η υποχρέωση του θεσμικού οργάνου της Ένωσης να εκτελέσει ακυρωτική απόφαση του δικαστή της Ένωσης απορρέει από το άρθρο 266 ΣΛΕΕ. Το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει ότι η εκτέλεση αυτή απαιτεί τη λήψη ορισμένων διοικητικών μέτρων, οπότε δεν μπορεί κατά κανόνα να πραγματοποιηθεί αμέσως, και ότι το θεσμικό όργανο διαθέτει εύλογη προθεσμία για να συμμορφωθεί με δικαστική απόφαση που ακυρώνει απόφασή του (απόφαση της 19ης Μαρτίου 1997, Oliveira κατά Επιτροπής, T-73/95, EU:T:1997:39, σκέψη 41· βλ. επίσης, υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 12ης Ιανουαρίου 1984, Turner κατά Επιτροπής, 266/82, EU:C:1984:3, σκέψεις 5 και 6). Ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας εκτιμάται σε σχέση με τις ιδιαίτερες περιστάσεις κάθε υποθέσεως και, ιδίως, σε σχέση με το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, τα διάφορα διαδικαστικά στάδια που ακολουθήθηκαν, την περιπλοκότητα της υποθέσεως, καθώς και τα όσα διακυβεύονται για τα διάφορα ενδιαφερόμενα μέρη (απόφαση της 15ης Ιουλίου 2004, Ισπανία κατά Επιτροπής, C-501/00, EU:C:2004:438, σκέψη 53). Εξάλλου, το ζήτημα του κατά πόσον η προθεσμία εντός της οποίας εκτελέστηκε μια ακυρωτική απόφαση ήταν εύλογη πρέπει επίσης να εκτιμάται κατά περίπτωση. Το αν η προθεσμία ήταν εύλογη εξαρτάται από τη φύση των μέτρων που πρέπει να ληφθούν καθώς και από τις συντρέχουσες περιστάσεις κάθε περιπτώσεως. Επομένως, πρέπει να ληφθούν υπόψη τα διάφορα στάδια της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως (απόφαση της 19ης Μαρτίου 1997, Oliveira κατά Επιτροπής, T-73/95, EU:T:1997:39, σκέψη 45).
- 52 Τέλος, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, εκτός από την περίπτωση που η διαπιστωθείσα πλημμέλεια συνεπάγεται την ακυρότητα ολόκληρης της διαδικασίας, τα εν λόγω θεσμικά όργανα μπορούν, προκειμένου να θεσπίσουν πράξη η οποία αποσκοπεί στην αντικατάσταση προηγούμενης πράξεως η οποία ακυρώθηκε ή κρίθηκε ανίσχυρη, να επαναλάβουν τη διαδικασία από το στάδιο κατά το οποίο διαπράχθηκε η πλημμέλεια (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 29ης Νοεμβρίου 2007, Ιταλία κατά Επιτροπής, C-417/06 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:733, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 53 Ακριβώς υπό το πρίσμα αυτών των σκέψεων πρέπει να εξεταστούν οι τέσσερις πρώτοι λόγοι, αρχίζοντας από την επιχειρηματολογία που προβλήθηκε στο πλαίσιο του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου λόγου, οι οποίοι πρέπει να εξετασθούν από κοινού.

Ως προς τον πρώτο, τον δεύτερο και τον τέταρτο λόγο, οι οποίοι αντλούνται από παράβαση των άρθρων 907 και 909 του κανονισμού 2454/93, του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων και από κατάχρηση εξουσίας

- 54 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, με την υπό κρίση προσφυγή, η προσφεύγουσα βάλλει κατά αποφάσεως που εξέδωσε η Επιτροπή προς αντικατάσταση της πρώτης αποφάσεως με την οποία είχε αποφανθεί επί της αιτήσεώς της περί διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, δεδομένου ότι η εν λόγω πρώτη απόφαση ακυρώθηκε εν μέρει με την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), με το σκεπτικό ότι τα στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε η Επιτροπή με την απόφασή της δεν αποδείκνυαν την έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας.

- 55 Επομένως, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να επανεξετάσει τα στοιχεία του φακέλου και να λάβει νέα απόφαση επί της αιτήσεως περί διαγραφής των δασμών για να θεραπεύσει τη διαπιστωθείσα πλημμέλεια (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Μαρτίου 1997, Oliveira κατά Επιτροπής, T-73/95, EU:T:1997:39, σκέψη 32).
- 56 Στο πλαίσιο αυτό, ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ήταν διαθέσιμα κατά τον χρόνο εκδόσεως της πράξεως. Η υποχρέωση της Επιτροπής να καταρτίσει μια απόφαση με όλη την απαιτούμενη επιμέλεια και να εκδώσει την απόφασή της βάσει όλων των δυναμένων να ασκήσουν επιρροή στοιχείων απορρέει ειδικότερα από την αρχή της χρηστής διοικήσεως, την αρχή της νομιμότητας και την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή το ότι έκρινε ότι η έρευνά της έπρεπε να επαναληφθεί και ότι ο φάκελος έπρεπε να συμπληρωθεί (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 19ης Μαρτίου 1997, Oliveira κατά Επιτροπής, T-73/95, EU:T:1997:39, σκέψη 32).
- 57 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, κατ' ουσίαν, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή νομίμως εξέδωσε νέα απόφαση, η απόφαση αυτή έπρεπε να περιοριστεί στα μέτρα που ήταν αναγκαία για την εκτέλεση της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), και δεν μπορούσε, εν πάση περιπτώσει, να στηριχθεί στον λόγο περί παραβάσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98, ο οποίος είχε ήδη συζητηθεί.
- 58 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι ο λόγος αυτός δεν περιλαμβανόταν στην αιτιολογία της πρώτης αποφάσεως και δεν είχε επομένως ελεγχθεί από το Γενικό Δικαστήριο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136). Συγκεκριμένα, μολονότι το ζήτημα της παραβάσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98 προβλήθηκε από την Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως στην ως άνω υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, στις σκέψεις 90 και 91 της αποφάσεως αυτής, ότι η πρώτη απόφαση δεν στηρίχθηκε στο ζήτημα αυτό και ότι, επομένως, το επιχείρημα της Επιτροπής δεν μπορούσε να επηρεάσει το βάσιμο της απορρίψεως του αιτήματος διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Επομένως, μολονότι το Γενικό Δικαστήριο αναφέρθηκε στο ζήτημα της παραβάσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98 στη σκέψη 90 της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), εντούτοις το ζήτημα αυτό ουδόλως κρίθηκε επί της ουσίας.
- 59 Περαιτέρω, όσον αφορά το επιχείρημα ότι, κατ' ουσίαν, η Επιτροπή θα μπορούσε, ή εν πάση περιπτώσει θα έπρεπε, να επικαλεσθεί τον λόγο περί παραβάσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98, αφού ο λόγος αυτός ήταν ήδη γνωστός κατά την έκδοση της πρώτης αποφάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο λόγος σχετικά με την πρόδηλη αμέλεια της προσφεύγουσας, τον οποίο δέχθηκε η Επιτροπή με την πρώτη απόφαση, αρκούσε θεωρητικά για να δικαιολογηθεί η άρνηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή είναι ελεύθερη να δεχθεί τον λόγο τον οποίο κρίνει ως τον προσφορότερο για να αιτιολογήσει την απόφασή της, χωρίς να μπορεί ενδεχόμενο σφάλμα κατά την επιλογή του λόγου αυτού να την εμποδίσει να δεχθεί μεταγενέστερα λόγο τον οποίο θα μπορούσε να είχε επικαλεσθεί στην πρώτη απόφαση (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 14ης Σεπτεμβρίου 2016, National Iranian Tanker Company κατά Συμβουλίου, T-207/15, μη δημοσιευθείσα, κατά της οποίας εκκρεμεί αίτηση αναιρέσεως, EU:T:2016:471, σκέψη 54).
- 60 Επομένως, υπό την επιφύλαξη της εξετάσεως της βασιμότητας του λόγου που έγινε δεκτός με την προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή της παραβάσεως του άρθρου 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98, ο οποίος εμπίπτει στον πέμπτο λόγο ακυρώσεως, συνάγεται το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή νομίμως στηρίχθηκε στον λόγο που αντλείται από παράβαση της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αρνηθεί τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών με την προσβαλλόμενη απόφαση. Κατά τα λοιπά, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το γεγονός ότι δεν προβλήθηκε ο λόγος αυτός στο πλαίσιο της πρώτης αποφάσεως ουδόλως εμποδίζει την Επιτροπή να τον προβάλλει με την

προσβαλλόμενη απόφαση αφού, κατά πάγια νομολογία, το θεσμικό όργανο που εξέδωσε πράξη που ακυρώθηκε μπορεί να προβάλει, με τη νέα του απόφαση, άλλους λόγους πλην εκείνων επί των οποίων στήριξε την πρώτη του απόφαση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2014, *Éditions Odile Jacob* κατά Επιτροπής, T-471/11, EU:T:2014:739, σκέψη 125 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 61 Όσον αφορά την αιτίαση με την οποία η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι έκρινε ότι η διαπίστωση της παρανομίας της πρώτης αποφάσεως στο σκεπτικό της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, *Firma Van Parys* κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), της παρείχε τη δυνατότητα να θεραπεύσει την παρανομία αυτή με την απόφαση που θα εξέδιδε προς αντικατάσταση της αποφάσεως εκείνης εντός εύλογης προθεσμίας, η εν λόγω αιτίαση πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προθεσμία αυτή βρίσκεται σε πλήρη συμφωνία με την πάγια νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 51 ανωτέρω.
- 62 Ομοίως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο, κατ' ουσίαν, κατόπιν της *ex tunc* μερικής ακυρώσεως της πρώτης αποφάσεως, η Επιτροπή διέθετε μόνο πέντε ημέρες για να εκδώσει απόφαση επί της αιτήσεώς της περί διαγραφής των δασμών, ώστε να τηρήσει την εννεάμηνη αποκλειστική προθεσμία του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93. Όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, η εννεάμηνη προθεσμία που προβλέπεται από τη διάταξη αυτή δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στο πλαίσιο διαδικασίας που επαναλήφθηκε δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ.
- 63 Συγκεκριμένα, συναφώς, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 52 ανωτέρω, σε περίπτωση πλημμέλειας κατά την έρευνα, τα οικεία θεσμικά όργανα μπορούν να επαναλάβουν τη διαδικασία από το στάδιο της έρευνας κατά το οποίο διαπράχθηκε η εν λόγω πλημμέλεια ή να κινήσουν νέα διαδικασία στην περίπτωση που η διαπιστωθείσα πλημμέλεια συνεπάγεται την ακυρότητα ολόκληρης της διαδικασίας. Βεβαίως, όπως προκύπτει από το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93, η απόφαση με την οποία κρίνεται ότι η εκάστοτε εξεταζόμενη περίπτωση είτε δικαιολογεί την επιστροφή ή τη διαγραφή είτε δεν τη δικαιολογεί πρέπει να λαμβάνεται εντός προθεσμίας εννέα μηνών. Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι το εν λόγω άρθρο 907 αφορά μόνον την αρχική διαδικασία και όχι τις διαδικασίες που επαναλαμβάνονται κατόπιν ακυρωτικής αποφάσεως. Επομένως, δεδομένου ότι η επίμαχη διαδικασία επαναλήφθηκε, η προθεσμία των εννέα μηνών που προβλέπεται για την αρχική διαδικασία δεν μπορεί να έχει εφαρμογή στην περίπτωση αυτή (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2016, *CM Eurologistik* και *GLS*, C-283/14 και C-284/14, EU:C:2016:57, σκέψεις 57 έως 61). Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας κατά το οποίο η Επιτροπή δεν δέχθηκε το *ex tunc* αποτέλεσμα της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, *Firma Van Parys* κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), θεωρώντας ότι διέθετε εύλογη προθεσμία για να θεραπεύσει τη διαπιστωθείσα στην απόφαση αυτή παρανομία και όχι προθεσμία πέντε ημερών για να συμμορφωθεί με την αρχική προθεσμία των εννέα μηνών που ορίζεται στο άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93.
- 64 Τέλος, το επιχείρημα ότι, κατ' ουσίαν, οι επαναλαμβανόμενες ερωτήσεις της Επιτροπής προς τις βελγικές αρχές ήταν τελείως περιττές και αποσκοπούσαν μόνο στην αδικαιολόγητη αναστολή της προθεσμίας του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93 πρέπει να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, δεν μπορεί βασίμως να υποστηριχτεί ότι η Επιτροπή απέστειλε ερωτήσεις στις βελγικές αρχές με αποκλειστικό σκοπό να αναστείλει την εν λόγω προθεσμία, δεδομένου ότι, εν πάση περιπτώσει, η προθεσμία αυτή δεν είχε εφαρμογή.
- 65 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τέταρτος λόγος πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, αντλούμενου από παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως

- 66 Με τον λόγο αυτόν, η προσφεύγουσα προσάπτει, κατ' ουσίαν, στην Επιτροπή ότι έκρινε, στην αιτιολογική σκέψη 32 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η εύλογη προθεσμία του άρθρου 266 ΣΛΕΕ μπορούσε, χωρίς κανέναν περιορισμό, να είναι μεγαλύτερη από την εννεάμηνη

προθεσμία του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93 και ότι, επιπλέον, το ευεργετικό αποτέλεσμα της παρέλευσης της προθεσμίας αυτής, το οποίο προβλέπει το άρθρο 909 του ίδιου κανονισμού, έπαυε και αυτό να έχει εφαρμογή. Κατ' αυτήν, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή διέθετε εύλογη προθεσμία για την εκτέλεση της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), η προθεσμία αυτή δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να υπερβεί μια νέα εννεάμηνη αποκλειστική προθεσμία κατά το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93. Η προσφεύγουσα θεωρεί επομένως ότι, ακόμη και αν η Επιτροπή διέθετε νέα εννεάμηνη προθεσμία για να εκδώσει απόφαση, αρχής γενομένης από την απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), η προθεσμία αυτή θα είχε λήξει, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων αναστολών λόγω των αιτήσεων παροχής πληροφοριών της Επιτροπής, στις 11 Ιουνίου 2015.

- 67 Εξάλλου, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι παραβίασε την αρχή της ασφάλειας δικαίου, καθόσον αναφέρθηκε κατ' επανάληψη, αρχικώς και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας λήψεως της αποφάσεως που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην εφαρμογή της προθεσμίας του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93, σε συνδυασμό με το άρθρο 909 του κανονισμού αυτού, αλλά ακολούθως, όταν εξέπνευσε η νέα αυτή προθεσμία, η οποία κατά την προσφεύγουσα ήταν ανύπαρκτη και κακώς παρατάθηκε, ισχυρίστηκε ότι η μόνη εφαρμοστέα προθεσμία ήταν η εύλογη προθεσμία του άρθρου 266 ΣΛΕΕ.
- 68 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη βασιμότητα του λόγου αυτού.
- 69 Πρώτον, υποστηρίζει ότι είναι αλυσιτελής η αναφορά στο άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93 για τον υπολογισμό της προθεσμίας που διέθετε για την έκδοση νέας αποφάσεως, αρχόμενης από την έκδοση της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), δεδομένου ότι, στο πλαίσιο διαδικασίας βάσει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ, δεν έχουν εφαρμογή ούτε η διάταξη αυτή ούτε το άρθρο 909 του κανονισμού 2454/93. Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η εύλογη προθεσμία μπορεί να έχει διάρκεια μεγαλύτερη από την προθεσμία που ορίζεται στα άρθρα 907 και 909 του κανονισμού 2454/93. Τρίτον, θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση συνιστούσε το κατάλληλο μέτρο για την άρση, εντός εύλογης προθεσμίας, της διαπιστωθείσας από το Γενικό Δικαστήριο παρανομίας ως προς την πρώτη απόφαση, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως. Η Επιτροπή προβάλλει συναφώς ότι το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου που απαιτήθηκε για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δαπανήθηκε διότι οι βελγικές τελωνειακές αρχές δεν απαντούσαν στην αίτηση της Επιτροπής, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της, καθώς και διότι οι αρχές αυτές διέθεταν αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφανθούν επί της τελωνειακής οφειλής. Περαιτέρω, η Επιτροπή προσθέτει ότι, πριν εκδώσει την απόφασή της, κάλεσε σε ακρόαση την προσφεύγουσα, καθώς και μια ομάδα εμπειρογνομόνων, αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών, η οποία συνήλθε στις 21 Σεπτεμβρίου 2015 για να εξετάσει την υπόθεση.
- 70 Τέταρτον, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν αποδειχθεί ότι ενήργησε μετά την παρέλευση της εύλογης προθεσμίας, αυτό δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, αφενός, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι υπέστη βλάβη και ότι προσβλήθηκαν τα δικαιώματά της άμυνας λόγω της παρελεύσεως της προθεσμίας. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι μέρος της καθυστέρησης οφείλεται ιδίως στο γεγονός ότι έκρινε ότι έπρεπε να καλέσει σε ακρόαση την προσφεύγουσα πριν εκδώσει την απόφασή της, προκειμένου να διασφαλίσει τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας. Αφετέρου, θεωρεί ότι η μη τήρηση διαδικαστικού κανόνα, όπως ο κανόνας της εύλογης προθεσμίας, δεν συνιστά εν προκειμένω παράβαση ουσιώδους διαδικαστικής διατάξεως, δεδομένου ότι, ακόμη και αν δεν υπήρχε η παράβαση αυτή, το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν θα ήταν διαφορετικό.
- 71 Εισαγωγικά, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), με την οποία ακυρώθηκε εν μέρει η πρώτη απόφαση, το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93 δεν είχε πλέον εφαρμογή στο πλαίσιο της

διαδικασίας η οποία επαναλήφθηκε προκειμένου να εκδοθεί, προς αντικατάσταση της πρώτης αποφάσεως, η προσβαλλόμενη απόφαση, αφού, κατά τη νομολογία (βλ. σκέψη 63 ανωτέρω), μόνον η εύλογη προθεσμία είχε εφαρμογή.

- 72 Όμως, όπως υποστηρίζει και η προσφεύγουσα, από τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως προκύπτει ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας.
- 73 Το κρίσιμο χρονικό διάστημα εν προκειμένω για την εξέταση της τηρήσεως της εύλογης προθεσμίας είναι το διάστημα μεταξύ της δημοσιεύσεως της ακυρωτικής δικαστικής αποφάσεως, στις 19 Μαρτίου 2013, και της ημερομηνίας εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 20 Ιανουαρίου 2016, δηλαδή διάστημα 34 μηνών, ήτοι πλέον των δύομισι ετών. Ειδικότερα, πέντε μήνες μετά τη δημοσίευση της ακυρωτικής αποφάσεως, δηλαδή στις 21 Αυγούστου 2013, ημερομηνία κατά την οποία απεστάλη από την Επιτροπή προς τις βελγικές αρχές η πρώτη αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών, η Επιτροπή άρχισε να καταρτίζει εκ νέου και να επανεξετάζει τον φάκελο βάσει του οποίου, μετά τη λήψη των πληροφοριών που ζητήθηκαν από τις βελγικές τελωνειακές αρχές, εκδόθηκε, 29 μήνες αργότερα, η προσβαλλόμενη απόφαση.
- 74 Για να δικαιολογήσει το χρονικό αυτό διάστημα, η Επιτροπή προβάλλει, αφενός, ότι το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου που απαιτήθηκε για την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως δαπανήθηκε διότι οι βελγικές τελωνειακές αρχές δεν απαντούσαν στην αίτηση της Επιτροπής, παρά τις επανειλημμένες οχλήσεις της, και, αφετέρου, διότι, πριν εκδώσει την απόφασή της, κάλεσε την προσφεύγουσα σε ακρόαση στις 21 Σεπτεμβρίου 2015, καθώς και μια ομάδα από εμπειρογνώμονες αποτελούμενη από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών η οποία συνήλθε για να εξετάσει την υπόθεση.
- 75 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών που απέστειλε η Επιτροπή στις βελγικές τελωνειακές αρχές ήταν ικανές να αναστείλουν την προθεσμία των εννέα μηνών, πράγμα που δεν ισχύει, δεδομένου ότι ο μηχανισμός του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93 δεν μπορούσε να έχει εκ νέου εφαρμογή, από την απάντηση των αρχών αυτών μέχρι την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως μεσολάβησε διάστημα μεγαλύτερο των δέκα μηνών.
- 76 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι κανένα μέτρο που έπρεπε να λάβει ή που έλαβε η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει την παρέλευση αυτού του χρονικού διαστήματος. Είναι αληθές ότι η απόφαση της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (T-324/10, EU:T:2013:136), επέβαλε στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξετάσει εκ νέου τα στοιχεία του φακέλου (βλ. σκέψη 55 ανωτέρω). Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση, στην οποία καταλήγει και η προσφεύγουσα, ότι ουδόλως προκύπτει ότι, κατόπιν της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή κατάρτισε νέο φάκελο ή, κατά μείζονα λόγο, ότι προσκόμισε ή ανακάλυψε νέα πραγματικά στοιχεία.
- 77 Κατά τα λοιπά, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η Επιτροπή είχε ήδη καλή γνώση του φακέλου. Όπως προκύπτει ιδίως από τη σύγκριση της πρώτης αποφάσεως με την προσβαλλόμενη απόφαση, των οποίων τα πραγματικά περιστατικά ταυτίζονται απολύτως, το έργο της Επιτροπής συνίστατο, αφενός, στο να θεμελιώσει την αμέλεια της προσφεύγουσας όχι σε σχέση με τον τρόπο με τον οποίο έλαβε τα πιστοποιητικά αυτά, αλλά σε σχέση με τον τρόπο που χρησιμοποίησε τα πιστοποιητικά εισαγωγής που προορίζονταν για τους νεοεμφανιζόμενους επιχειρηματίες, ο οποίος σαφώς απαγορεύεται από το άρθρο 21, παράγραφος 2, του κανονισμού 2362/98, και, αφετέρου, στο να υπολογίσει την κατανομή μεταξύ των ποσών που αντιστοιχούσαν στα πιστοποιητικά των παραδοσιακών επιχειρηματιών και των ποσών που αντιστοιχούσαν στα πιστοποιητικά των νεοεμφανιζόμενων επιχειρηματιών. Η Επιτροπή υποστήριξε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι το ουσιώδες σημείο της επανεξετάσεως του φακέλου συνίστατο στην πραγματοποίηση της κατανομής αυτής, η οποία δεν της είχε κοινοποιηθεί πριν την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως και την οποία δεν ήταν σε θέση να προσδιορίσει βάσει των πληροφοριών που της είχαν κοινοποιήσει οι βελγικές τελωνειακές αρχές.

- 78 Ωστόσο, δεν προκύπτει, και η Επιτροπή ουδόλως εξάλλου υποστήριξε, ότι η Επιτροπή επανέλαβε εξ ολοκλήρου την εξέταση του φακέλου. Η Επιτροπή επισήμανε, μεταξύ άλλων, με τα δικόγραφά της, αφενός, ότι, μετά την έκδοση της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (Τ-324/10, ΕΥ:Τ:2013:136), «μπορούσε να περιοριστεί στο να εξακριβώσει αν ο επιχειρηματίας υπείχε ευθύνη από δόλο ή πρόδηλη αμέλεια σύμφωνα με τη δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 239 του ΚΤΚ» και, αφετέρου, ότι, «[δ]εδομένου ότι δεν αμφισβητήθηκε [με την ίδια αυτή απόφαση] ότι [ετίθετο] ζήτημα ειδικής περιπτώσεως, το μόνο που έπρεπε να εξεταστεί ήταν κατά πόσον η προσφεύγουσα ενεχόταν ή όχι εκ δόλου ή εκ πρόδηλης αμέλειας».
- 79 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένης υπόψη της φύσεως των μέτρων που πρέπει να ληφθούν καθώς και των συντρεχουσών περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, η Επιτροπή δεν τήρησε εύλογη προθεσμία κατά τη διεξαγωγή της διοικητικής διαδικασίας που προηγήθηκε της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 80 Η Επιτροπή προέβαλε ωστόσο, κατά τη γραπτή και την προφορική διαδικασία, ότι το γεγονός αυτό δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, διότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η συντομότερη προθεσμία θα είχε οδηγήσει σε απόφαση διαφορετική από αυτήν που ελήφθη ούτε επίσης απέδειξε ότι υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διοικητικής διαδικασίας (βλ. σκέψη 70 ανωτέρω).
- 81 Συναφώς, παρατηρείται ότι, κατά πάγια νομολογία, η παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας δικαιολογεί την ακύρωση αποφάσεως που έχει εκδοθεί κατά το πέρας διοικητικής διαδικασίας μόνον εφόσον συνεπάγεται συγχρόνως προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του ενδιαφερομένου. Συγκεκριμένα, όταν δεν αποδεικνύεται ότι η παρέλευση υπερβολικά μακρού διαστήματος επηρέασε τη δυνατότητα των ενδιαφερομένων να αμυνθούν αποτελεσματικά, η μη τήρηση της αρχής της εύλογης διάρκειας δεν επηρεάζει το κύρος της διοικητικής διαδικασίας (βλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2016, Al-Ghabra κατά Επιτροπής, Τ-248/13, ΕΥ:Τ:2016:721, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 82 Ομοίως, πρέπει να υπομνησθεί ότι η παραβίαση της αρχής της εύλογης προθεσμίας δεν δικαιολογεί, κατά κανόνα, την ακύρωση αποφάσεως που έχει εκδοθεί κατά το πέρας διοικητικής διαδικασίας. Συγκεκριμένα, η μη τήρηση της αρχής της εύλογης προθεσμίας θίγει το κύρος της διοικητικής διαδικασίας μόνον όταν η παρέλευση υπερβολικά μεγάλου χρονικού διαστήματος μπορεί να έχει αντίκτυπο στο το περιεχόμενο καθαυτό της αποφάσεως που εκδίδεται κατά το πέρας της διοικητικής διαδικασίας (βλ. απόφαση της 7ης Ιουνίου 2013, Ιταλία κατά Επιτροπής, Τ-267/07, ΕΥ:Τ:2013:305, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 83 Εν προκειμένω, για να κριθεί αν η υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, πρέπει να ληφθούν υπόψη ιδίως οι κρίσιμες, εν προκειμένω, διαδικαστικές διατάξεις περί διαγραφής τελωνειακών δασμών, δηλαδή τα άρθρα 235 έως 239 του ΚΤΚ και τα άρθρα 878 έως 909 του κανονισμού 2454/93.
- 84 Σύμφωνα με τις διατάξεις αυτές, για τη διαγραφή τελωνειακών δασμών πρέπει να υποβληθεί ειδική αίτηση εκ μέρους του ενδιαφερομένου (άρθρο 878, παράγραφος 1, του κανονισμού 2454/93). Η αίτηση αυτή πρέπει να υποβληθεί στην αρμόδια τελωνειακή αρχή (άρθρο 879, παράγραφος 1, του κανονισμού 2454/93). Όταν η αρμόδια τελωνειακή αρχή έχει όλα τα αναγκαία στοιχεία, αποφαίνεται εγγράφως επί της αιτήσεως διαγραφής (άρθρο 886, παράγραφος 1, του κανονισμού 2454/93).
- 85 Ωστόσο, όταν η τελωνειακή αρχή δεν είναι σε θέση να αποφασίσει βάσει των άρθρων 899 επ. του κανονισμού 2454/93, τα οποία προβλέπουν ορισμένες καταστάσεις στις οποίες η διαγραφή μπορεί ή δεν μπορεί να χορηγηθεί, και η αίτηση «συνοδεύεται από αποδεικτικά στοιχεία που μπορούν να αποτελέσουν ειδική κατάσταση που προκύπτει από περιστάσεις για τις οποίες δεν υπήρξε δόλος ή προφανής αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου», το κράτος μέλος στο οποίο υπάγεται η τελωνειακή αρχή διαβιβάζει τον φάκελο της υποθέσεως στην Επιτροπή (άρθρο 905, παράγραφος 1,

του κανονισμού 2454/93). Ο φάκελος που διαβιβάζεται στην Επιτροπή πρέπει να περιλαμβάνει όλα τα αναγκαία στοιχεία για τον πλήρη έλεγχο της εξεταζόμενης περιπτώσεως (άρθρο 905, παράγραφος 3, του κανονισμού 2454/93). Εντός δεκαπέντε ημερών από της παραλαβής του φακέλου, η Επιτροπή διαβιβάζει αντίγραφο του στα κράτη μέλη (άρθρο 906, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93). Το άρθρο 906α του κανονισμού 2454/93 διευκρινίζει ότι, όταν η Επιτροπή προτίθεται να λάβει αρνητική απόφαση για τον αιτούντα την επιστροφή ή τη διαγραφή, πρέπει να του κοινοποιήσει τις αντιρρήσεις της γραπτώς, καθώς και όλα τα έγγραφα στα οποία βασίζει τις εν λόγω αντιρρήσεις, ο δε αιτών εκφράζει την άποψή του γραπτώς εντός ενός μηνός.

- 86 Ακολουθως, μετά από διαβούλευση με ομάδα εμπειρογνομόνων που απαρτίζεται από εκπροσώπους όλων των κρατών μελών οι οποίοι συνέρχονται στο πλαίσιο της τελωνειακής επιτροπής για να εξετάσουν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή αποφασίζει ότι η εκάστοτε εξεταζόμενη περίπτωση είτε δικαιολογεί την επιστροφή ή τη διαγραφή είτε δεν τη δικαιολογεί (άρθρο 907, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93). Η απόφαση αυτή πρέπει να λαμβάνεται εντός προθεσμίας εννέα μηνών από την ημερομηνία παραλαβής από την Επιτροπή του φακέλου που της διαβίβασε το κράτος μέλος (άρθρο 907, δεύτερο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού) και πρέπει να κοινοποιείται το συντομότερο δυνατό στο οικείο κράτος μέλος (άρθρο 908, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού). Βάσει της ως άνω αποφάσεως της Επιτροπής, η αρμόδια αρχή αποφαινεται επί της υποβληθείσας αιτήσεως διαγραφής (άρθρο 908, παράγραφος 2, του κανονισμού 2454/93).
- 87 Στην περίπτωση που η Επιτροπή χρειαστεί να ζητήσει συμπληρωματικές πληροφορίες για να είναι σε θέση να αποφασίσει, τότε η προθεσμία των εννέα μηνών παρατείνεται κατά το διάστημα που μεσολάβησε μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία η Επιτροπή απέστειλε την αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών και της ημερομηνίας παραλαβής των πληροφοριών αυτών. Ο αιτών την επιστροφή ή τη διαγραφή ενημερώνεται για την παράταση (άρθρο 907, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93). Όταν η Επιτροπή κοινοποιήσει τις αντιρρήσεις της στον αιτούντα την επιστροφή ή τη διαγραφή, σύμφωνα με το άρθρο 906α, η προθεσμία των εννέα μηνών παρατείνεται κατά ένα μήνα.
- 88 Κατά το άρθρο 909 του κανονισμού 2454/93, εάν η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση εντός της προθεσμίας των εννέα μηνών που προβλέπεται στο άρθρο 907 του κανονισμού αυτού, η εθνική τελωνειακή αρχή δίνει ευνοϊκή συνέχεια στην αίτηση επιστροφής ή διαγραφής.
- 89 Από τις προπαρατεθείσες διατάξεις προκύπτει ότι σκοπός του κανονισμού 2454/93 είναι, μεταξύ άλλων, να διευκρινίσει ορισμένους κανόνες προς επίτευξη μεγαλύτερης ασφάλειας δικαίου κατά την εφαρμογή τους, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις του, και ότι προέβλεψε την τήρηση αυστηρών προθεσμιών τόσο για τον αιτούντα όσο και για την Επιτροπή, όταν εξετάζει αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών.
- 90 Όπως προκύπτει από το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93, μολονότι η προθεσμία των εννέα μηνών που διαθέτει η Επιτροπή για να εκδώσει την απόφασή της μπορεί να ανασταλεί υπό ορισμένες προϋποθέσεις, η απόφαση επί της αιτήσεως διαγραφής των δασμών πρέπει να εκδοθεί εντός της προθεσμίας που ορίζεται στο άρθρο 907, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2454/93, με τη διευκρίνιση ότι, εάν η Επιτροπή δεν λάβει απόφαση εντός της προθεσμίας αυτής, τούτο ισοδυναμεί υποχρεωτικά με αποδοχή της αιτήσεως από την αρμόδια τελωνειακή αρχή, δυνάμει του άρθρου 909 του ίδιου κανονισμού.
- 91 Εν προκειμένω, εάν η Επιτροπή είχε ενεργήσει στο πλαίσιο του κανονισμού 2454/93, πρέπει να τονιστεί ότι η απόφασή της η οποία εκδόθηκε μετά την παρέλευση της αποκλειστικής προθεσμίας των εννέα μηνών, συμπεριλαμβανομένων των αναστολών, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 907 του ίδιου κανονισμού, θα ισοδυναμούσε με αποδοχή της αιτήσεως της προσφεύγουσας από την τελωνειακή αρχή.

- 92 Υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, είναι, βεβαίως, αληθές ότι το σύστημα, και ειδικότερα η προθεσμία των εννέα μηνών που προβλέπει το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93, δεν δέσμευε πλέον την Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε δυνάμει του άρθρου 266 ΣΛΕΕ (βλ. σκέψεις 63 και 71 ανωτέρω). Ωστόσο, γεγονός παραμένει ότι, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση χωρίς να τηρήσει εύλογη προθεσμία, η Επιτροπή δεν τήρησε τις εγγυήσεις που προβλέπει ο κανονισμός 2454/93 και κατέστησε τον κανονισμό αυτόν άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας για την προσφεύγουσα, της στέρησε τη δυνατότητα να επιτύχει την έκδοση αποφάσεως εντός των προβλεπόμενων προθεσμιών, καθώς και την εγγύηση της ευνοϊκής αποφάσεως στην περίπτωση της μη απαντήσεως εντός των προθεσμιών αυτών.
- 93 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση 34 μήνες μετά τη δημοσίευση της αποφάσεως της 19ης Μαρτίου 2013, Firma Van Parys κατά Επιτροπής (Τ-324/10, ΕΥ:Τ:2013:136), παραβίασε την αρχή της εύλογης προθεσμίας, πράγμα που συνιστά, υπό τις περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως, λόγο ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 94 Κατόπιν των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνει δεκτός ο τρίτος λόγος της προσφυγής και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί ο πέμπτος λόγος.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 95 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 96 Εν προκειμένω, επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε ως προς το κύριο μέρος της διαφοράς, πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών της εξόδων, και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της αποφάσεως C(2016) 95 τελικό της Επιτροπής, της 20ής Ιανουαρίου 2016, με την οποία διαπιστώνεται ότι η εκ των υστέρων βεβαίωση εισαγωγικών δασμών είναι δικαιολογημένη και ότι η διαγραφή των δασμών αυτών είναι δικαιολογημένη όσον αφορά ένα οφειλέτη και εν μέρει δικαιολογημένη όσον αφορά έναν άλλο οφειλέτη, σε μια συγκεκριμένη περίπτωση, αλλά κατά το άλλο μέρος μη δικαιολογημένη όσον αφορά αυτόν τον συγκεκριμένο οφειλέτη, και με την οποία τροποποιείται η απόφαση C(2010) 2858 τελικό της Επιτροπής της 6ης Μαΐου 2010.
- 2) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.
- 3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Firma Léon Van Parys NV.

Kanninen

Szwarcz

Ηλιόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Δεκεμβρίου 2017.

(υπογραφές)